

Είχε πολύν καιρό ποῦμενε στήν Ἀθήνα καί καταλάβαινε πιά, πώς εἶχε γίνει πρωτευουσιάνος. Περπατώντας στήν Ἀθήνα πολλές φορές εἶχε σκεφτεῖ, πώς ἴσως, νά μή τά κατάφερνε πιά νά μείνει στό χωριό γιά πολύ καιρό. Ἡ Ἀθήνα τοῦ ἄρσεε, εἶχε ἀνέσεις καί πολλές ἐκπλήξεις, πού ἄλλοτε εὐχάριστες, ἄλλοτε δυσάρεστες τίς παιρνοῦσε χωρίς πολλά λόγια, μιά καί τό νά σχολιάζες δέν ὠφελοῦσε καί πολύ.

Σάν εἶχε πρωτόρθει ὅλες οἱ οικονομίες του πήγανε ν' ἀγοράσει μιά γκαρσονιέρα καί τ' ἀπαραίτητα ἐπιπλα στήν ἀρχή. Μετά λίγο - λίγο τά πράματα στρώσανε καί τό σπίτι του ὁμόρφηνε, στολίστηκε λιγάκι, εἶχε ἀγοράσει πικ - ἄπ, δίσκους καί πολλές φορές παιρνοῦσε τ' ἀπογεύματα ἀργά μέσα καί στήν ἀρχή εἶτανε ὁμορφα, μετά λίγο - λίγο ἄρχιζε νά τόν κουράζει κι ἔτσι ἔβγαινε πιό συχνά. Ἐκεῖνο ὅμως, πού πάντα ἀπολάμβανε ἀκόμα καί τώρα μετά τόσα χρόνια, εἶτανε τό ζεστό μπάνιο κι ἡ χαρά, νά ξαπλώνει στή μπανιέρα μετά τήν δουλιά καί νά πλένεται νά λούζεται, νά ξυρίζεται μέ ζεστό νερό, καυτό. Αὐτό εἶτανε μιά ἀδυναμία του πιά.

Δούλευε σέ μίαν ἐπιχείρηση, ἰδιωτικός ὑπάλληλος καί καμιά φορά ἔκανε καί τά λογιστικά, εἶχε τελειώσει κάποια σχολή πρὶν ἐγκατασταθεῖ μόνιμα στήν Ἀθήνα.

Δέν εἶταν ἄσχημα.

Εἶχε ἓνα δικό του ὁμορφο σιδερένιο γραφειάκι, εἶχε καλοριφέρ σ' ὅλες τίς αἰθουσες καί πάντα τό πρῶί σάν ἔφτανε παράγγελνε ἓνα ποτήρι γάλα μέ καφέ καί τῷπινε σιγά - σιγά καθισμένος μπρός στό γραφειάκι, πού ὀριζε. Μετά ἔβγαζε τά χαρτιά του κι ἄρχιζε τή δουλιά στά ζεστά, κι ἔνοιωθε ὁμορφα μέσα στό κουστουμάκι του, καί κατάπινε συχνά, νά νοιώθει τόν κόμπο τῆς γραβάτας του κι εἶχε μιά σιγουριά καθὼς ἔνοιωθε καλοξυρισμένος, καλογιαλισμένος, καθαρός - καθαρός μέσα σ' ἓνα ὁμορφο περιβάλλον. Αὐτά τό χειμῶνα Τό καλοκαίρι, ὁ κλιματισμός στις αἰθουσες δημιουργοῦσε «εὐρωπαϊκή» ἀτμόσφαιρα, πολιτισμένη κι αὐτός αισθανότανε μιά λιγούρα μέσα του, πού χαρά πολλή τοῦδινε.

Σάν εἶχε πρωτόρθει, τοῦχανε πει, πού θάβρισκε κάτι συγχωριανούς του, κι ἡ πρώτη του ἔγνοια εἶτανε νά τούς συναντήσῃ, νά κάτσουνε νά τά ποῦνε, νά τούς ρωτήσῃ, νά μάθει τά περὶ Ἀθήνας ἀπ' αὐτούς, πού σάν παλιοῖ ὄλο καί κάτι θά τοῦ λέγανε, πού δέ θά τῷξερε. Ἔτσι κι ἔγινε. Στήν ἀρχή κάνανε πολύ - πολύ παρέα, σχεδόν κάθε μέρα μαζί, τά λέγανε τά παιδικά τους, συζητοῦσανε τά νέα ἀπ' τό χωριό καί νοιώθανε κάπως πιό πάνω ἀπ' τούς συγχωριανούς, ποῦχανε μείνει, κολλῆσει μέ τό χωριό, πιό ἐξελιγμένοι νοιώθανε. Νά αἴφνης στό χωριό, δέν μπορεῖς νά φιληθεῖς στή μέση τῆς πλατείας μέ τήν κοπέλα σου. Στήν Ἀθήνα καί στήν πλατεία Συντάγματος ἄμαν ἤθελες φιλιόσουνα καί δέν ἔτρεχε τίποτα. Γυρνοῦσανε σέ κοιτάγανε καί τό πολύ, κανένας νεοφερμένος χωρικός νά σέ πρόσεχε ἀπό περιέργεια. Οἱ ἄλλοι δέν νοιαζόντουστε.

Βέβαια ἀκόμα τότε κῆφελα δέν εἶχε αὐτός νά φιληθεῖ στό Σύνταγμα, μά διάβολε εἶτανε νωρίς ἀκόμα καί μετά δέν εἶχε προσανατολιστεῖ ἀκόμα. Ἔτσι λοιπόν πήγαινε στό καφενεῖο «Οἱ Ἐκλεκτοί» κάπου κοντά στήν Ὀμόνοια, μετά τή

δουλιά του τ' απόγευμα, κι έμενε εκεί μέχρι ναρθούνε τ'α παιδιά καί ἡ παίζανε τάβλι, πρέφα, ξερή καί πίνανε τό καφεδάκι τους ἢ φεύγανε γιά καμιά ταβερνούλα.

Καθώς παίρνοῦσε ὁ καιρός ἄρχισε νά βαριέται τούς συγχωριανούς, πού ὄλο τ'α ἴδια καί τ'α ἴδια, κάθε θράδου σχεδόν, τό ἴδιο πρόγραμμα καί τ'α ἴδια λόγια. ἴδιες κουβέντες ποδόσφαιρο, φιλενάδες, νέα τοῦ χωριοῦ. Καί μετὰ ἐκεῖνο τό κρῦο καφενεῖο, πού χωνιτίζονταν τ'α τζάμια του, ἀπ' τούς καπνοῦς δέ τό μποροῦσε πιά, τόν στεναχώραγε.

Ἔτσι κι ἀποφάσισε νά ξεκόψει λιγάκι, πράμα ποῦγινε. Μονάχα στό γήπεδο πηγαίνανε μαζί κάθε Κυριακή. Εἶχε συνηθίσει, εἶχε κάνει τή Κυριακή ἓνα μέ τούς συγχωριανούς.

Δέ φανταζότανε ἀλλοιῶς τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς στό γήπεδο. Ἔτσι ἔμεινε νά δίνουε ραντεβού πάντα, στόν ἠλεκτρικό τῆς Ὁμόνοιας κάθε Κυριακή γιά τό γήπεδο, εἴτε ἔπαιζε εἴτε ὄχι ἡ ὁμάδα τους στήν Ἀθήνα.

Εἶχε χαρεῖ, πού ξεκοψε λιγάκι μαζί τους κι ἔτσι φχαριστιότανε πιά πολύ τή Κυριακάτικη παρέα τους, μιά κι ἔκανε μιά ὀλόκληρη βδομάδα νά τούς δεῖ, εἶχανε καί πιά πολλά νά ποῦνε.

Μ' αὐτό τόν τρόπο τόν ἀφήνανε κι ἐλεύθερο νά βρεῖ καί καμιά κοπελιά. Ἔτσι ἡ πρώτη του κατάκτηση εἶτανε μιά ξανθιά, πού γνώρισε στή θάλασσα καλοκαίρι. Μετὰ μιά καστανή καί μετὰ οἱ ἄλλες τοῦρχονταν μιά καστανές, μιά ξανθές, μιά κορακάτες.

Δέν εἶχε παράπονο, τό εἶχε βολέψει καλά αὐτό τό θέμα, μάλιστα ἀναρωτιώτανε, πῶς τόσο καιρό παλιά, τάχε βγάλει πέρα στό χωριό.

Τώρα εἶχε κάπου δώδεκα χρόνια στήν Ἀθήνα κι εἶχε χορτάσει πιά, γιά νά πῆ καλύτερα εἶχε μπουχτίσει.

Ἄσχι πῶς ὄλες του προσφέρανε τόν παράδεισο, μά δυό - τρεῖς του κάνανε καί καλό. Εἶτανε καλές κοπέλες.

Στήν ἀρχή δέν τ'ἔφερε καλά αὐτά... μά τώρα εἶτανε ξεφτέρι καί στούς τρόπους καί πάταγε καί ποδάρι ἐκεῖ ποῦπρεπε. Εἶτανε ὁμορφος μᾶλλον καί καλοφτιαγμένος. Κι ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ καί τυχερός, γιατί τ'α παιδιά, οἱ συγχωριανοί, δέν εἶχανε μεγάλες καταχτήσεις κι ἄμα βρισκότανε καί καμιά εἶτανε τό χάλια τῆς μπρός στίς δικές του.

Τά σκεφτότανε αὐτά ξαπλωμένος στό κρεβάτι του, πίνοντας τόνκαφέ του, κι ἀκούγοντας ἓνα δίσκο στό πικ-ἀπ, Κυριακή πρωί κάπως κακοξυπνημένος. Σκεφτότανε πῶς εἶχε γίνει σαράντα χρονῶν πιά, πῶς ἔβγαζε δέκα χιλιάρικα τό μήνα, εἶχε γκαρσονιέρα δικιά του, εἶχε χαρεῖ τήν Ἀθήνα, τήν εἶχε γνωρίσει, φίλους δέν εἶχε παρεκτός τούς συγχωριανούς του, μιά κι οἱ ἄλλοι ὄλοι εἶτανε μοναχά γνωστοί του.

Δέ τούς ἔπιανε γιά φίλους, ἀλλιῶς τοῦ εἶχανε ἐξηγήσει τή φιλία, κι ἀλλιῶς τή βρῆκε.

Προχτές τάχε χαλάσει μέ τήν τελευταία φιλενάδα του καί σήμερα ἔνοιωθε φοβερά κουρασμένος, δέν εἶχε ὄρεξη πιά γιά καινούριες ἱστορίες, εἶχε γίνει σαράντα χρονῶν καί τό μόνο πού εἶχε κάνει ὡς τ'α τώρα εἶτανε νά ζεῖ στήν Ἀθήνα...

Βαριότανε νά ξανακουνηθεῖ γιά μιά νέα ἱστορία, μιά νέα φιλενάδα, καί τή δουλιά του, τήν εἶχε συνηθίσει, τή βαριότανε πολλές φορές, μά δέν τ'ὄλεγε στόν ἑαυτό του, μή καί τό πάρει στά σοβαρά.

Ἄρχισε νά σκέφτεται, τί τοῦμεινε νά κάνει, ἡ καλύτερα τί καινούριο ὑπῆρχε

νά γνωρίσει, νά δώσει ένα καινούριο ρυθμό στή ζωή του.

Τόσα χρόνια τά ίδια καί τά ίδια.

Κοίταξε τό ρολόι του, εΐτανε δώδεκα καί μισή καί στίς δύο έπρεπε νά βρísκεται στόν ηλεκτρικό τής Όμόνοιας, γιά νά πάει στό γήπεδο μέ τούς συγχωριανούς.

Αυτό εΐτανε τό μόνο πού τόν ξύπνησε γιατί ήξερε πώς θά μπλεκότανε έκεϊ μέσα, θά φώναζε λιγάκι, θάβριζε κι έτσι ίσως τούφευγε αυτό τό φούσκωμα στό στήθος.

Βέβαια δέν εΐτανε σπουδαίο τό σημερινό παιχνίδι, έπρεπε νά κερδίσουν άνετα καί μέ σκόρ μεγάλο.

Αποτέλειωσε τόν καφέ του, έβαλε άπ' τήν άρχή τό δίσκο, δυνάμωσε τή φωνή κι έτρεξε στό μάνιο. Ξαπλώθηκε στή μπανιέρα άναψε ένα τσιγάρο τό κάπνισε έτσι ξαπλωμένος μεσ' τό ζεστό νερό, ακούγοντας άπό μέσα τό δίσκο.

Μετά σκουπίστηκε καλά - καλά έβαλε τήν πετσέτα γύρω άπ' τή μέση του (αυτό του άρεσε, νά φοράει τήν πετσέτα στή μέση καί νά σεριανάει στό σπίτι έτσι, τόχε δεϊ στό σινεμά, σάν εΐχε πρωτόρθει κι εΐτανε κι αυτό μιά συνήθεια, πού τούχε μείνει) πήγε στήν κουζίνα νά φάει κάτι πρόχειρο καί μετά ντύθηκε σβέλτα. Έβαλε σπόρ παντελόνι καί σακάκι, άφησε άνοιχτό τό πουκάμισο στό λαιμό, κοιτάχτηκε στόν καθρέφτη, του άρεσε, κι έφυγε κάπως χαρούμενος άψηφώντας τό φούσκωμα στό στήθος.

Συναντήθηκε μέ τήν παρέα, πήρανε τόν ηλεκτρικό, φτάσανε στό γήπεδο, βρήκανε εισητήρια, άγοράσανε μαξιλαράκι καί πασατέμπο, κάτσανε σ' όμορφη θέση.

Βγήκε ή ομάδα, σηκωθήκανε καί φωνάξανε άρχισε τό παιχνίδι, φωνάξανε του διαιτητή τήν άδερφή, τή μάνα, τήν Παναγιά του σέντερ - μπάκ της άλλης ομάδας. «Ρέ τούς άλήτες βαράνε. Μή φοβόσαστε βαράτε τους, άπάνω τους, χώστου την, μπράβο έτσι», φωνάξανε στους παίκτες τής ομάδας τους. Κείνος άρχισε νά συνέρχεται, ένοιωθε περίφημα. Στο δεύτερο ήμίχρονο δέν πήγε καλά ή ομάδα. Όλα φταίγανε.

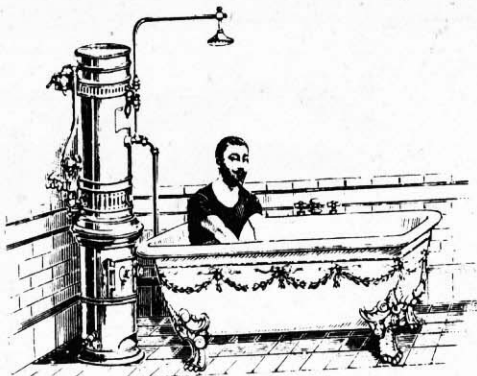
Τελείωσε τό παιχνίδι κι εΐχανε χάσει τελείως άναπάντεχα.

Παιχνίδι, πού θάπρεπε νά κερδίσουνε, νά τό χάσουνε έτσι;

Οί αντίπαλοι άγκαλιάζονταν καί δώστου φωνές καί φιλιά.

Πάντα σά συνέβαινε αυτό, σκεφτότανε τούς παίκτες τής αντίπαλης ομάδας, νά παίρνουνε τ' άεροπλάνο, πανευτυχείς, περήφανοι. Κι έτσι ένοιωθε μιά συμπάθεια γι' αυτούς, μιά καί κερδίσανε έξω άπ' τήν πόλη τους μιά δύσκολη ομάδα καί τώρα γυρνάνε πίσω χαρούμενοι καί θά τούς περιμένουνε όλοι τώρα στήν μικρή πόλη νά τούς ρωτάνε, νά τούς χειροκροτάνε. Μ' αυτές τίς σκέψεις, χαιρέτησε τούς συγχωριανούς του κι έφυγε παραθαίνοντας μιά συνήθειά τους, νά συζητάνε τό παιχνίδι μετά, στό γνωστό καφενείο «Οί Έκλεκτοί». Ένοιωθε μιά λύπη μέσα του, καθώς γύριζε σπίτι όλομόναχος, μέ τή θέλησή του όμως κι αυτό τόν έκανε νά στεναχωριέται, ν' άναρωτιέται μήπως έπρεπε νά πάει μαζί τους. Μά δέν μπορούσε, σάν ύπνωτισμένους προχώραγε σταθερά τό δρόμο γιά τό σπίτι. Άν νικούσανε, άν νικούσανε, θάτανε φχαριστημένος τώρα, θάχε κάτι μέσα του. Ή νίκη τους θάτανε καί δικιά του έπιτυχία, μά τώρα αυτή ή λύπη, όσο πήγαινε μεγάλωνε καί στ' άδειο σπίτι του, δέν περίμενε νά βρεϊ κανένα.

Δέν εΐχε καμιά χαρά μέσα του. Αυτή ή ήττα του έκανε μεγάλο κακό. Τόν άφη-

σε τόσο ξεκρέμαστο και του μεγάλωνε την πρωινή κακοκεφιά.
Έτσι κουρασμένος απ' τή βλαβερή ένταση, μέ στόμα ξυλιασμένο απ' τά πολ-
λά τσιγάρα ξαπλώθηκε στό κρεβάτι και μέσα στό σκοτάδι του δωματίου,
φανήκανε στά μάτια του, μπλέ, κόκκινα, μαύρα, άσπρα πανταλονάκια και φα-
νέλες, νά τρέχουνε σάν παλαβά σ' ένα πράσινο φόντο.
Τσούξανε τά μάτια του και κείνη ή λυπή του όλομόναχη μέσα του όσο πήγαινε
και μεγάλωνε.
Κι αύριο τί θάκανε: Δέν ήθελε νά κάνει τίποτα.

Γιώργος Λαμπρινόπουλος

τράμ/4

άνέκδοτα κείμενα

**ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΕΦΕΡΗ, ΚΩΣΤΑ ΤΑΧΤΣΗ
ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ
ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Η.Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**
